

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 2/09-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. V. Ď., N., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry v Prievidzi č. k. 2 Pv 107/2007-16 z 20. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. V. Ď. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresnej prokuratúry v Prievidzi č. k. 2 Pv 107/2007-16 z 20. októbra 2008 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresnej prokuratúry v Prievidzi sp. zn. 2 Pv 107/2007 z 20. októbra 2008 z r u š u j e a vec jej vracia na ďalšie konanie.

3. Okresná prokuratúra v Prievidzi je povinná uhradiť Ing. V. Ď. trovy právneho zastúpenia v sume 412,10 € (slovom štyristodvanásť eur a desať centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. E. L., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti Ing. V. Ď. vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 2/09 zo 14. januára 2009 bola podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijatá na ďalšie konanie sťažnosť Ing. V. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“) v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresnej prokuratúry v Prievidzi (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 2 Pv 107/2007 z 20. októbra 2008.

Zo sťažnosti vyplynulo, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru P., Úradu justičnej a kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo“ alebo „policajný orgán“) sp. zn. ČVS: ORP-173/OEK-PD-2007 z 26. septembra 2008 (v časti týkajúcej sa sťažovateľa) bolo voči sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 10. októbra 2008 sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora okresnej prokuratúry z 20. októbra 2008 č. k. 2 Pv 107/2007-16 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná zamietnutá.

Sťažovateľ vo vzťahu k postupu policajného orgánu a dozorujúceho prokurátora okresnej prokuratúry namieta, že uznesenie okresnej prokuratúry je „svojvoľné, arbitrárne a nepreskúmateľné a pod., lebo sa odmietol vypoariadať so všetkými námietkami sťažovateľa bez racionálneho, zákonného základu, čím hrubo porušil nielen ust. § 176 ods. 2 Tr. por., ale aj ústavné práva sťažovateľa na spravodlivý proces, garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, spojené s právom na obhajobu.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa cit. článkov je aj právo účastníka na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany (porov. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06 ap.).

Preto ust. § 176 ods. 2 Tr. por. treba z hľadiska už uvedených čl. ústavy a dohovoru aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESLP (napr. Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, § 26 ap.) vykladať a uplatňovať tak že uznesenie okresného prokurátora malo obsahovať v odôvodnení dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých bolo vynesené a ktoré by vyčerpávajúco reagovali na sťažovateľove sťažnostné dôvody.

Pokiaľ prokurátor v odôvodnení svojho uznesenia vôbec nereagoval na podstatnú časť sťažovateľových námietok - napr. týkajúcich sa objektu a objektívnej stránky, či subjektu a subjektívnej stránky posudzovaného trestného činu podľa § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. - a neuviedol z akých dôvodov považoval jeho argumentáciu za skutkovo i právne nepodstatnú, postupoval svojvoľne a arbitrárne, čím porušil základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu a spravodlivý proces...

Okresný prokurátor na všetky námietky reagoval len paušálnym zhrnutím, že sťažnosť nie je dôvodná a konštatovaním, že jedna strana sa obohatila na úkor druhej, čo je absolútnym nezmyslom, pretože žiadnej zo strán nevznikol nárok z titulu tzv. privátnej novácie...“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresná prokuratúra porušila napadnutým uznesením jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Súčasne žiadal, aby ústavný súd napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry zrušil a vrátil jej vec na nové konanie a rozhodnutie.

Po prijatí sťažnosti okresná prokuratúra zaslala vyjadrenie k predmetu konania, a to podaním č. k. Pv 107/07-18 z 3. februára 2009, v ktorom okresný prokurátor okrem iného uviedol:

„V danej veci prokurátor okresnej prokuratúry na základe podanej sťažnosti zo strany obvineného Ing. V. Ď. podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku o vznesení obvinenia v uznesení vydaného vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v P. vo veci pod ČVS: ORP-173/OEK-PD-2007 zo dňa 26. 09. 2008, a tiež aj správnosť konania predchádzajúceho tomuto výroku. Preskúmanie bolo vykonané zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk a aj z hľadiska chýb postupu konania, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutého výroku. Pri preskúmaní boli vzaté do úvahy aj argumenty Ing. V. Ď. uvedené v jeho sťažnosti. Po náležitom preskúmaní prokurátor okresnej prokuratúry uzavrel, že napadnutý výrok je správny a správne bolo aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preto uznesením sp. zn. 2 Pv 107/2007 zo dňa 20. 10. 2008 sťažnosť Ing. V. Ď. podľa § 193 ods. 1, písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

Pri odôvodnení rozhodnutia sa prokurátor okresnej prokuratúry riadil aj § 176 Trestného poriadku. Vzhľadom na povahu veci a procesnú povahu rozhodnutia o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, keďže nejde o rozhodnutie vo veci samej, svoje rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti prokurátor okresnej prokuratúry dostatočne odôvodnil. Nie je pravdou, že prokurátor okresnej prokuratúry sa pri rozhodovaní o sťažnosti odmietol vysporiadať so všetkými námietkami Ing. V. Ď. uvádzanými v sťažnosti. K skutkovej a právnej argumentácii Ing. V. Ď. sa v odôvodnení rozhodnutia nachádza dostatočné stanovisko Z uvedeného dôvodu považujem postup prokurátora pri rozhodovaní za zákonný.

Zároveň namietam prípustnosť sťažnosti Ing. V. Ď. podľa § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. pričom poukazujem na § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre a uvádzam, že Ing. V. Ď. nežiadal, hoci mohol, o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu (sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) opakovaným podnetom, ktorý

možno považovať za iný právny prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie bol oprávnený podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre...“.

Okresná prokuratúra v závere svojho vyjadrenia k sťažnosti uviedla, že netrvá na verejnom ústnom pojednávaní senátu ústavného súdu, a na základe uvedených skutočností navrhla sťažnosti nevyhovieť.

K citovanému vyjadreniu zaujal sťažovateľ stanovisko prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podaním zo 16. februára 2009, v ktorom uviedol:

«Súhlasíme s prejednaním veci bez ústneho pojednávania, lebo predmet sporu je dostatočne vymedzený písomnými listinami, ktoré sme spolu so sťažnosťou doručili a na tom nič nemení ani vyjadrenie porušovateľa našich práv.

Vyjadrenie okresného prokurátora len vzbudzuje u nás absolútnu nedôveru v tento štátny orgán, ktorý tvrdí, že pri preskúmaní sťažnosti sťažovateľa (v rámci trestného konania) boli vzaté do úvahy všetky skutočnosti, vrátane jeho námietok a aj napadnuté uznesenie zodpovedá ust. § 176 Tr. por., hoci pravdou je opak, čo sa zistí len porovnaním našej sťažnosti a naň reagujúcim obsahom napadnutého uznesenia.

Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj ďalšia námietka, že sme sa mali podnetom domáhať preskúmania „svojho podnetu (sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia), ktorý možno považovať za iný právny prostriedok v zmysle § 53 ods. 1 ZÚS“.

K uvedenej námietke dodávame len toľko, že jednak nejde o účinný prostriedok ochrany našich práv, ktorým by sme mohli napadnúť nezákonnosť a protiústavnosť vydaného uznesenia - inak to priamo potvrdzuje aj vyjadrenie, ktoré lapsusy uvedené v našej sťažnosti nedokáže ani identifikovať a už vôbec nie ich považovať za opodstatnené - a jednak táto námietka je len účelová a zavádzajúca (porov. § 31 ods. 3 zák. č. 153/2001 Z. z.)»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania využil možnosť postupu podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci nemožno od neho očakávať jej ďalšie objasnenie.

II.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry

Okresná prokuratúra uznesením č. k. 2 Pv 107/2007-16 z 20. októbra 2008 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-173/OEK-PD-2007 z 26. septembra 2008 (v časti týkajúcej sa sťažovateľa), ktorým bolo voči sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona, ako nedôvodnú.

V odôvodnení označeného uznesenia okresnej prokuratúry sa okrem iného uvádza:

„Podľa ustanovenia § 192 ods. 1, písm. a), b) Trestného poriadku som preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce výroku napadnutého uznesenia.

Z dôkazov zadovážených v tomto štádiu trestného konania vyplýva, že vyšetrovateľ PZ postupoval pri rozhodovaní v súlade s § 206 Trestného poriadku a napadnutým uznesením rozhodol správne.

Za uvádzanie do omylu iného možno považovať aj konanie páchatel'a, páchatel'ov spočívajúce v predstieraní okolností, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. Ak v skutočnosti malo ísť o privatívnu nováciu, z obsahu novej dohody mala nepochybne vyplývať vôľa strán nahradiť doterajší záväzok, ktorý záväzok by bol riadne vymedzený. V opačnom prípade, sa na základe predstieraných skutočností jedna strana obohatila o plnenie, ktoré nemusela dať a druhá strana bola poškodená, pretože nezískala plnenie, na ktoré mala nárok.

Za účelom objektívneho zistenia skutkového stavu budú vykonané ďalšie dôkazy a po ich zabezpečení vyšetrovateľ PZ vo veci meritórne rozhodne.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam som rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“

III.

Právne východiská na rozhodovanie a závery ústavného súdu

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pripomína, že nie je súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu

byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 287/06).

Podstata namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 60/04, II. ÚS 374/06).

Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že okresná prokuratúra na námietky sťažovateľa, ktoré uviedol v sťažnosti z 10. októbra 2008 proti uzneseniu okresného riaditeľstva, fakticky nereagovala.

Hoci ústavný súd v tejto veci posudzoval uznesenie okresnej prokuratúry, a nie rozhodnutia všeobecných súdov, pri preskúmaní ktorých viackrát vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom však všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam

(napr. m. m. IV. ÚS 115/03 a III. ÚS 209/04, I. ÚS 110/07), v danej veci nemohol prehliadnúť to, že ani iné orgány verejnej moci nemôžu prijímať také rozhodnutia, ktoré môžu svojimi účinkami porušiť základné práva slobody fyzických a právnických osôb, najmä ak nie sú odôvodnené, svojvoľné, arbitrárne a nedávajú odpoveď na podstatu veci. Ústavný súd je toho názoru, že aj rozhodnutie okresnej prokuratúry, ktorá dala navyše pokyn policajnému orgánu na vznesenie obvinenia proti sťažovateľovi v auguste 2008, by malo obsahovať také odôvodnenie, ktoré odpovie na podstatné námietky sťažovateľa a dá mu na ne aspoň stručnú odpoveď. V danom prípade sa to však nestalo.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresná prokuratúra nevyhodnotila námietky:

že «... v posudzovanej veci sú identifikovateľné iba tzv. obvinené osoby (alebo podozriví páchatelia) a tzv. osoba poškodená t. j. V. N. - hoci ani to nie je pravda - ale už nie osoba konajúca v omyle a osoba obohatená, v dôsledku čoho je už prima facie zrejmé, že celé trestné stíhanie bolo len umelo vykonštruované, zrejme s cieľom vec „nejako uzavrieť“, ale bez uvedomenia si, že takéto ukončenie preverovania si je nielen protiprávne, ale i protiústavné...,

že nebola skúmaná, ale ani preukázaná a) objektívna stránka trestného činu podvodu..., ani b) subjektívna stránka tohto činu a to úmysel obvineného spôsobiť škodu na cudzom majetku, a tým seba alebo tretiu osobu neoprávnene obohatiť (toto je absolútne opomenuté v napadnutom uznesení okrem konštatovania holého faktu o nejakej škode na majetku š. p. N. N.)“,

že jeho konanie „... nenapĺňa žiadnu zo skutkových podstát upravených v našom Tr. zákone, preto nemôže byť postihnuteľné trestnou represiou a už vôbec nie podľa § 250 ods. 1, 5 TZ tak, ako je to uvedené v napadnutom uznesení. Tento rozpor so skutočnosťou nie je totiž spôsobilý ohroziť žiaden vzťah chránený Tr. zák. pri rešpektovaní zásady „nullum crimen sine lege...“

„že Ing. V. Ď. konal v danej veci ako jeden zo štatutárnych zástupcov firmy Z. a v jej záujme, aby sa na jej úkor neobohatila iná firma – V. a... všetky písomnosti podpísal nie ako fyzická osoba ale ako orgán obchodnej spoločnosti, ktorý vôľu prejavil v tom zmysle,

čo bolo v tomto orgáne prijaté zákonnou procedúrou, takže sa ohradzuje proti svojvoľnému prekrucovaniu faktov príslušných policajných orgánov...»

Okresná prokuratúra nedala odpoveď ani tie námietky sťažovateľa, ktoré zhrnula a citovala vo svojom uznesení na str. 2: „že v danej veci išlo o typický aprobovaný obchodný vzťah a doteraz nebola skúmaná a ani preukázaná objektívna a subjektívna stránka trestného činu podvodu...“. Súčasne nekonkretizovala a nevyhodnotila dôkazy, ktoré boli zadovážené v doterajšom štádiu trestného konania, iba konštatovala, že uznesenie policajného orgánu je správne.

Okresná prokuratúra odôvodnenie svojho rozhodnutia založila iba na stručnom zhodnotení podstaty obsahu sťažnosti sťažovateľa, obmedzila sa v ňom iba na citáciu niektorých ustanovení Trestného poriadku a vyjadrila súhlas s napadnutým uznesením policajného orgánu, avšak bez uvedenia konkrétnych skutkových okolností, z ktorých vychádzala, a spôsobu, ktorým k takýmto záverom dospela. S argumentáciou sťažovateľa v jeho sťažnosti sa vôbec nevysporiadala.

Vychádzajúc z citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia a záverov zistených ústavným súdom je zrejmé, že ide o arbitrárne rozhodnutie, zjavne neodôvodnené, a keďže neuvádza preskúmateľné dôvody, na ktorých je založené, javí sa ústavnému súdu ako nezlučiteľné so základnými zásadami vzťahu medzi orgánom verejnej moci a občanom vyplývajúcimi z druhej vety ustanovenia § 1 ods. 1 Trestného poriadku a z čl. 1 ods. 1 ústavy. Ústavný súd pripomína, že všetky štátne orgány, resp. orgány verejnej moci, sú povinné interpretovať a aplikovať právo predovšetkým z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou a medzinárodnými zmluvami garantovaných základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb.

IV.

Rozhodnutie ústavného súdu

Ústavný súd v dôsledku uvedených zistení, východísk a záverov konštatuje, že označené uznesenie svojimi účinkami porušilo základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého reálne uplatnenie, zabezpečenie a realizácia vylučujú taký postup a rozhodnutie, ktoré okresná prokuratúra vydala 20. októbra 2008 pod sp. zn. 2 Pv 107/2007. Vzhľadom na to, že ústavný súd považuje označené uznesenie okresnej prokuratúry za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, bolo potrebné rozhodnúť o namietanom porušení základného práva sťažovateľa, tak ako to je uvedené v prvom bode výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Ďalšej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho práva uznesením okresnej prokuratúry na spravodlivé súdne konanie, ústavný súd nevyhovел z dôvodu, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (m. m. III. ÚS 206/06).

Okresná prokuratúra v prípravnom trestnom konaní nemá postavenie súdneho orgánu a jej akékoľvek rozhodnutie nie je súdnym rozhodnutím v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nevzťahujú sa naň preto ani požiadavky vyplývajúce z práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyvodila judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a môže vec vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bolo potrebné napadnuté rozhodnutie okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 107/2007

z 20. októbra 2008, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-173/OEK-PD-2007 z 26. septembra 2008 o vznesení obvinenia, nielen zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie, v ktorom bude okresná prokuratúra pokračovať v takom štádiu, v akom jej bola vec po podaní sťažnosti proti označenému rozhodnutiu okresného riaditeľstva predložená (bod 2 výroku nálezu).

Na základe citovaného článku ústavy a ustanovení zákona o ústavnom súde preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry a vrátil jej vec na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaná právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze [§ 56 ods. 3 písm. b) a ods. 6 zákona o ústavnom súde].

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Sťažovateľ si uplatnil trovy právneho zastúpenia v sume 438,58 eur za tri úkony právnej služby.

Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 105,4238 € (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 6,3068 € režijný paušál, teda spolu v sume 223,46 €.

Pri priznaní odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2009 (vyjadrenie k stanovisku okresnej prokuratúry) vychádzal ústavný súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v I. polroku 2008, ktorá bola 20 950 Sk, teda 695,41 €, na základe čoho priznal za tento úkon odmenu predstavujúcu 1/6 z tejto sumy, t. j. 115,90 € a 1 x režijný paušál v sume 6,95 €.

Úhrada bola priznaná v celkovej sume 346,31 €. Keďže advokátka je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, k tejto sume bolo pripočítané ešte 19 % DPH (65,79 €), t. j. spolu za tri úkony právnej služby ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania v celkovej sume 412,10 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresná prokuratúra povinná zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2009